

Xuyên Không Ký Sự

Contents

Xuyên Không Ký Sự	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	3
3. Q.1 - Chương 3	3
4. Q.1 - Chương 4	4
5. Q.1 - Chương 5	5
6. Q.1 - Chương 6	6
7. Q.1 - Chương 7	7
8. Q.1 - Chương 8	7
9. Q.1 - Chương 9	8
10. Q.1 - Chương 10	9
11. Q.1 - Chương 11	10
12. Q.1 - Chương 12	10
13. Q.1 - Chương 13: Phiên Ngoại (1)	11
14. Q.2 - Chương 1	13
15. Q.2 - Chương 2	13
16. Q.2 - Chương 3	14
17. Q.2 - Chương 4	14
18. Q.2 - Chương 5	15
19. Q.2 - Chương 6	15
20. Q.2 - Chương 7	16
21. Q.2 - Chương 8	17
22. Q.2 - Chương 9	17
23. Q.2 - Chương 10	18
24. Q.2 - Chương 11	19
25. Q.2 - Chương 12	19
26. Q.2 - Chương 13	20
27. Q.2 - Chương 14: Phiên Ngoại (2)	21
28. Q.2 - Chương 15	22
29. Q.2 - Chương 16	23
30. Q.2 - Chương 17: Phiên Ngoại (3)	26

Xuyên Không Ký Sự

Giới thiệu

Xuyen Khong Ky Su là một câu chuyện tình yêu mãnh liệt giữa hai người họ và anh sẽ là nhân vật ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-khong-ky-su>

1. Q.1 - Chương 1

Ngoài cửa sổ sấm chớp đùng đùng khiến cho trong lòng Hàn Tinh Y không yên. Cô ngồi bên bàn ăn không ngừng nhìn đồng hồ, trong lòng thầm rửa Diệp Dương, đã mười giờ đêm còn kiên trì muốn chạy đi mua bánh ngọt.

Hôm nay là kỷ niệm ngày hai người quen nhau, ngày kỷ niệm kết hôn, cũng cho là sinh nhật của họ, bởi vì họ cùng ngày này được cô nhi viện nhận về, tuy rằng Diệp Dương lớn hơn cô ba tuổi.

Trong ngày đặc biệt của cuộc sống này, ban ngày họ trở về cô nhi gặp qua các mẹ từng chăm sóc hai người, về đến nhà đã tối, nhưng Diệp Dương kiên trì muốn cùng nhau ăn bánh ngọt chúc mừng mới thấy hoàn mỹ, vì vậy anh kiên trì chạy ra ngoài mua bánh ngọt dưới trời mưa to.

Hàn Tinh Y lại nhìn không được nhìn đồng hồ. Diệp Dương ra khỏi cửa lúc mười giờ, hiện tại đã là mười một giờ một phút, còn chưa mua được bánh sao? Các cửa hàng chắc hẳn đóng cửa rồi, khi còn nhỏ không được ăn bánh sinh nhật nên bây giờ oán niệm sâu vậy sao?

Khi Hàn Tinh Y nhìn không được mà oán thầm, di động ném ở trên bàn bắt đầu rung lên.

Hàn Tinh Y nhìn dãy số liền nhanh chóng bắt điện thoại: “A lô, Diệp Dương a. Mua được bánh ngọt không? Không mua được thì thôi, mau trở về đi, nếu anh thật sự muốn ăn, ngày khác ở nhà em làm cho anh ăn.”

“Bà xã, bánh ngọt mua được rồi, hiện tại anh đang chờ ở nhà ga, sợ em chờ nên gọi điện về thông báo cho em một tiếng.” Thanh âm nhẹ nhàng của Diệp Dương cùng với tiếng sấm tiếng mưa rơi cùng nhau truyền qua điện thoại.

“Cái gì! Diệp! Dương! Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đang giông tố thì không được ở ngoài trời nghe điện thoại! Sét đánh anh a! Ngắt máy ngay!”

“Đúng vậy, bà xã... A!”

Hàn Tinh Y không muốn nghe lời vô nghĩa ở đầu kia điện thoại, vừa mới đem điện thoại cách xa cái lỗ tai định ngắt máy thì tay tê rần, giống như bị điện giật khiến cô đem điện thoại ném trên bàn.

Khi này...Giống như nghe thấy bên kia điện thoại có tiếng kêu thảm thiết?

Hàn Tinh Y nhìn điện thoại đã ngắt ném trên bàn, đột nhiên cảm giác tim đập nhanh rất khó chịu.

2. Q.1 - Chương 2

“Tích tắc... tích tắc... tích tắc...” Đồng hồ treo tường ở phòng bếp gõ mười hai tiếng chuông. Ngoài cửa sổ không còn nghe thấy tiếng sấm, tiếng mưa rơi cũng đã nhỏ dần.

Diệp Dương vẫn chưa về nhà, Hàn Tinh Y nhìn di động trên bàn mà sững sờ: vẫn chưa về nhà... Khi nãy xảy ra chuyện thật sao... Có thể hay không... Có thể hay không... Hay là gọi điện hỏi một chút xem? Đang mưa, hẳn là anh không nên ở ngoài trời nhận điện thoại nha? Nhưng là... Vẫn là gọi một cuộc xem sao, trong lòng thấy rất bất an...

Khi Hàn Tinh Y chuẩn bị chạy đến điện thoại thì di động đã bắt đầu rung. Nhìn thấy dãy số hiện ra, Hàn Tinh Y nhanh chóng tiếp: “Ông xã? Sao còn chưa về nhà, xảy ra chuyện gì sao?”

“Bà xã, anh không sao, chỉ là, hình như giống như vừa bị sét đánh một chút.”

“Cái gì?” Hàn Tinh Y nghe vậy thì hoảng sợ từ ghế tựa nhảy mạnh lên, nhân tiện đem ghế tựa lật đổ chín mươi độ: “Anh có sao không? Ở bệnh viện nào? Em lập tức tới!” Nói xong Hàn Tinh Y đã bước nhanh tới cửa, vươn tay lấy cái áo khoác cô thuận tay treo ở cửa khi về nhà khi nãy.

“Anh không có việc gì, a, bánh ngọt cháy khét. Ô, đáng thương cho anh mạo hiểm ra ngoài khi mưa to gió lớn cực khổ ra ngoài mới mua được bánh ngọt a.”

Hàn Tinh Y từ di động nghe được âm thanh không biết sống chết ở bên kia, tay đang lấy áo khoác trên giá dừng lại, tay kia thì nắm chặt di động, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh không có chuyện gì sao? Không có chuyện gì sao không trở về? Hiện tại anh sao vậy?”

“Bà xã, anh giống như, hình như, đại khái là bị sét đánh nên xuyên không thôi...” Ở bên kia điện thoại, Diệp Dương nhìn cái bánh ngọt mới bị sét đánh cháy khét dưới chân, tay lại sờ lên mái tóc vừa được thiên lôi sửa chữa, nhìn bốn phía có thể thấy cây cối xanh um tươi tốt. Anh có chút bất đắc dĩ mà trần thuật lại hiện trạng với đầu bên kia điện thoại.

“Pang! Bánh!”

Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng vật nặng rơi, Diệp Dương bỗng nhiên khẩn trương: “Bà xã? Bà xã, em làm sao vậy?”

“Nga, không có gì.” Ở đầu kia, Hàn Tinh Y lạnh nhạt nhìn cái giá áo không cẩn thận bị cô làm đổ, bình tĩnh nói: “Em chỉ là đang nghĩ... Ngày mai có nên ra ngoài mua vé số hay không.”

3. Q.1 - Chương 3

Mười phút sau.

“Uy, ông xã... Anh thật sự xuyên qua sao?”

“Bà xã, thật xin lỗi khi phải nói với em, đây có thể là sự thật. Hiện tại anh ở trong một khu rừng, ánh trăng chiếu sáng, nhìn không thấy nhà cao tầng. Nhưng dưới chân núi hình như có ánh đèn, lại nói, anh té xỉu rõ ràng là ở trên đường cái a, làm sao choáng váng một chút đã thay đổi khung cảnh a, người trên đường cùng lắm là đưa anh tới bệnh viện đi, không có khả năng đem anh ném lên rừng a! Anh cũng không biết gần nơi chúng ta sống có rừng a!”

“Như vậy... Vì sao em còn có thể nhận được điện thoại của anh?”

“Đại khái... Bởi vì khi bị sét đánh anh vẫn chưa ngắt máy, cho nên tín hiệu không bị đứt đoạn đi?”

“... Nga, vậy anh kiểm tra di động một chút xem tổng đài còn thu phí điện thoại của anh không.”

“Được... Bà xã, hiện tại anh thấy có một chuyện rất may mắn.”

“Cái gì?”

“Lúc trước đã kiên trì mua di động chạy bằng năng lượng mặt trời.”

“... Kiểm tra xem có mất phí điện thoại không!”

“Được, nếu điện thoại có thu phí thì cũng không chỉ thu phí quốc tế đường dài nha.”

“Đô... Đô... Đô...”

Một giờ sau.

“Tình Y, anh đã xác định qua, điện thoại không bị trừ tiền.”

“Đây là tình huống gì a?”

“Bà xã, anh có thể gọi được cho em, hẳn là không phải do điện thoại thôi a.”

“Vâng, vậy hiện tại anh thế nào?”

“Tìm được một cái thôn, đến thăm hỏi cái nhà lớn nhất, lừa gạt vài câu chủ nhà đồng thời cũng là trưởng thôn này, thành công được cho ở lại đêm nay.”

“Cảnh vật tối thui vậy mà anh cũng thấy đường tìm được thôn mà không ngã chết sao? Hay xung quanh anh tỏa ra ánh sáng? Vậy anh còn nghe được cái gì nữa không? Lịch sử hay quyền lực gì đó?”

“Năm thứ ba Long Sóc, đại khái giống như đang ở Đường triều, Tình Y, em giúp anh tìm hiểu một chút đi.”

“Vâng, được, hiện tại em kiểm tra một chút.”

“Không xong...Anh phải mau trở về, nếu không chủ nhà này sẽ nghĩ anh tiêu chảy đến mức rớt xuống hầm cầu mất.”

“Được rồi... Ngày mai liên lạc.”

“Ngày mai chờ điện thoại của anh.”

4. Q.1 - Chương 4

“Bà xã, rời giường chưa?”

“Diệp Dương a, Đường triều rất nhiều đời, anh phải nói cụ thể một chút anh rớt xuống thể loại văn nào?”

“Ách, bà xã, ý em là gì?”

“Chính là, anh đầu tiên phải xác định rõ, anh đang ở ngựa đực văn, đam mỹ văn, hay ngôn tình văn a.”

“...”

“Nếu là ngựa đực văn, ông xã chắc hẳn sẽ không muốn trở về, ông xã nói xem, anh không trở về sao em tái giá bây giờ? Hiến pháp sẽ phán em tội trùng hôn a.”

“...”

“Nếu là đam mỹ văn, tư chất của anh thì chỉ có thể làm tiểu thụ thôi, nhớ tìm một người có tiền có quyền và đẹp mắt một chút... Còn nữa, đừng quên tiền nuôi dưỡng em.”

“...”

“Nếu là ngôn tình văn...”

“Tình Y a, kỳ thật chắc anh rớt xuống khô hài văn đi.” Diệp Dương ở bên kia cắt đứt điện thoại, hiện tại bà xã đang không bình thường, không chừng là vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn. Nhưng mà cũng nói, hôm qua chắc

cô đã rất hoảng sợ, không biết mấy giờ mới ngủ. Tất cả là do cổ nhân dậy quá sớm, hại anh nhàn rồi không có gì làm nên gọi điện, mười phút sau gọi lại thì tốt hơn.

Mười phút sau.

“Tinh Y, em bình thường lại chưa?”

“Vâng, anh có muốn nghe bối cảnh lịch sử ở đó không?”

“Được, anh nghe, em nói đi.”

“Năm ba Long Sóc, chính là năm 663 công nguyên, hoàng đế đương triều là Lí Trị, năm này có lệnh gọi quân dịch ở Bạch Giang, nhưng chắc là không ảnh hưởng tới anh đâu. Nhưng anh phải chú ý một chút, năm sau chính là năm đầu Lân Đức, chính là năm 664 trong lịch sử. Những năm gần đây, Võ hậu không an phận, tháng mười hai năm này, quan thị lang Thượng Quan Nghi có âm mưu phế truất hoàng hậu nhưng thất bại, ông ta bị hạ ngục. Mười ba ngày sau giết chết Thượng Quan Nghi, phế thái tử. Sau đó Võ hậu buông rèm chấp chính, quyền lực càng ngày càng lớn. Nga, đại khái năm đó Võ hậu sẽ sinh Thái Bình công chúa. [1]”

[1] Đây là thời Võ hậu Võ Tắc Thiên (tên là Võ Chiếu hay còn gọi là Võ Mị Nương), bà vốn là tài nhân (cứ hiểu là võ lễ đi) của Đường Thái Tông, sau khi Đường Thái Tông chết bà phải vào chùa làm ni cô theo quy củ. Nhưng Đường Cao Tông, người kế vị Đường Thái Tông yêu bà, bắt chấp lễ nghĩa mang bà trở về cung. Bà ta hãm hại Vương hoàng hậu rồi trở thành Võ hoàng hậu. Sau này dần nắm triều chính, sau khi Đường Cao Tông chết, bà lập thái tử Lý Hiền làm Đường Trung Tông, nhưng ông này không hợp ý bà liền bị phế truất. Sau đó lập Lý Đán làm Đường Duệ Tông. Sau khi bình định một cuộc phản loạn, Võ hậu phế Đường Duệ Tông, tự xưng hoàng đế Võ Tắc Thiên.

“Võ Tắc Thiên a... Nghe nói là một mỹ nhân.”

“Bà già bốn mươi tuổi thì có gì đẹp!”

“Bà xã ghen tị nha. Kỳ thực...”

“Đô... Đô... Đô... Đô...”

Diệp Dương cười yên lặng nhìn Hàn Tinh Y ngắt điện thoại, sau đó anh mỉm cười nhấn một tin nhắn: bà xã, cho dù em thành bà già sáu mươi tuổi vẫn là mỹ nhân nha.

Tin nhắn được gửi đi.

Không biết tin nhắn có gửi thành công hay không? Diệp Dương thay đổi quần áo bằng vải thô, đứng trong rừng cây rậm rạp, nhìn bầu trời trong xanh khoáng trá suy nghĩ.

5. Q.1 - Chương 5

“Diệp Dương, em đột nhiên nhớ tới, sự nghiệp viết văn của anh thế nào đây a?” Hàn Tinh Y hỏi Diệp Dương.

Bởi vì Hàn Tinh Y cùng Diệp Dương đều xuất thân từ cô nhi viện, kinh tế không đủ để họ học đại học, chỉ có thể đợi đến khi họ có khả năng độc lập thì mới học đại học ban đêm. Vì vậy, họ cũng không có bằng cấp gì nhiều, chỉ có dựa vào bản thân tự học thành tài, hiện tại hai vợ chồng hàng đêm viết tiểu thuyết trên mạng kiếm sống, một sự bắt đầu hơi hồ đồ.

Trang Tấn Giang kia, tiền nhuận bút cũng vừa đủ duy trì cuộc sống của họ.

Nhưng hiện tại, Diệp Dương lại đang ở thời không khác, không có biện pháp viết tiếp tục a.

Hàn Tinh Y rồi rầm hỏi Diệp Dương.

“A, bà xã, nếu tác giả nói tác giả đã xuyên không, liệu có người tin không?”

“Phú Gian nói hần đã ngừng đăng bài đợi anh đưa bài mới sao?”

“Bà xã...Em không hi vọng người khác gọi anh là TJ (chẳng biết là cái gì) đi?”

“....”

“Cho nên, bà xã, em giúp anh viết tiếp tiểu thuyết đi.”

“...”

“Dù sao, anh nghĩ cái gì em cũng biết, em một ngày một giờ... không, một ngày hai giờ cũng viết xong a, chỉ cần chống đỡ đến khi anh trở về là được!”

“Ông xã... Anh thật sự... Có thể trở về sao...”

“Ừ, nhất định! Chúng ta còn có thể gọi điện thoại, nhắn tin cũng được, vì thế anh nhất định có thể trở về! Nhanh thôi! Bằng không, cùng lắm anh để sét đánh mộ chút là trở về được!”

“Vâng... Ông xã... Em chờ anh trở về.”

Cắt đứt điện thoại, Diệp Dương nhìn nhìn bộ y phục bằng vải bố cứ như ăn mày, không nói gì nhìn trời than thở: đã đi hơn nửa ngày rồi, cái thị trấn nhỏ trong truyền thuyết kia ở đâu? Chẳng lẽ hào quang chỉ xuất hiện một lần thôi sao? Ô, ô, may mắn là lương khô cùng nước mà trưởng thôn cho vẫn đủ cho bản thân.

6. Q.1 - Chương 6

“Bà xã, anh đang tính lấy thân phận đạo sĩ đi vào Trường An!”

“Đạo sĩ? Trường An?”

“Đúng vậy, có thể dễ dàng tiếp cận những người có thân phận đặc biệt không phải là đạo sĩ sao? Hơn nữa làm đạo sĩ cũng có thể ngăn ngừa hữu hiệu số đào hoa. Trường An là thủ đô, sẽ có được rất nhiều thông tin. Nương tử, ta vĩnh viễn chỉ là của mình nàng, nàng phải chờ ta!”

“Vậy đi làm hòa thượng đi, dù sao tóc anh ngắn như vậy cạo cũng không đáng tiếc.”

“Nương tử, sao nàng có thể nhẫn tâm bảo phu quân xuất gia a.”

“Tinh Y, hôm nay anh nhận một đồ đệ nha.”

“Ai?”

“Một đứa nhỏ có ánh mắt rất kiên cường.”

“Vâng... Cũng là cô nhi sao? Vậy đối xử với nó cho tốt...”

“Bà xã, giọng em nghe có chút kỳ lạ, thân thể không thoải mái sao?”

“Có một chút, không có gì vấn đề lớn, em sẽ chú ý nghỉ ngơi.”

“Không thoải mái thì lập tức đi gặp bác sĩ a, hiện tại anh không thể quay về bắt em đi, tự giác a tự giác!”

“Biết, biết, hiện tại anh ở ngoài một mình cũng phải chú ý thân thể a.”

“Hiện tại anh không độc thân nha. Bà xã, em nghe anh nói chuyện mà không yên lòng kìa.”

“A?”

“Tạm thời anh thu một đồ đệ gọi là Tiểu Bối a. Hiện tại anh không độc thân.”

“A, như vậy a. Vậy cả hai người đều phải chú ý thân thể a.” Cắt điện thoại của Diệp Dương, Hàn Tinh Y mỉm cười nhàn nhạt. Không phải một người, đúng vậy, Diệp Dương có một đứa trẻ ở bên cạnh cũng tốt, bằng không anh... rất cô đơn.

7. Q.1 - Chương 7

“Tình Y, rốt cuộc hôm nay anh cũng tới Trường An rồi.”

“Vâng, đã biết.”

“Bà xã? Tình Y? Xảy ra chuyện gì sao? Mấy ngày nay nghe giọng của em thật không có tinh thần a?”

“Không... Em chỉ là suy nghĩ...” Hàn Tinh Y cầm di động ngẩn người... Muốn hay không... Muốn hay không... Nói cho Dương...

“Nói ra đi Tình Y, cho dù anh không ở bên cạnh nhưng cũng có thể giúp em nghĩ biện pháp giải quyết a.”

“Không... Không có gì đáng ngại...Em chỉ là suy nghĩ... Các mẹ đặt tên chúng ta như thế nào.”

“Như vậy a, các mẹ rất lợi hại a, dùng phương pháp như vậy cũng có thể đặt tên.” Nắm di động, sắc mặt Diệp Dương không nhẹ nhàng như giọng nói, có chút hậm hực, Tình Y có chuyện gặt anh... Là chuyện gì? Đáng giận, không thể ở bên cạnh cùng cô đối mặt... Đáng giận, là chuyện gì... Để sau này dò hỏi vẫn tốt hơn... Bất tri bất giác, tay nắm di động của Diệp Dương càng ngày càng chặt, khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

“Các mẹ rất lợi hại, tên của anh: Diệp Dương, là bởi vì mẹ nhặt được anh dưới tán lá cây Dương Thụ ha.” Hàn Tinh Y nghĩ đến thì thấy buồn cười, phát ra vài tiếng cười khẽ.

“Đúng vậy, tên của em: Hàn Tinh Y, là vì mẹ nhặt được em ở mép vào một buổi tối rét lạnh a.” Diệp Dương giả ý thở dài một tiếng: “So với tên của anh còn có ý thơ hơn.”

“Nào có, tên của anh cũng rất hay a, em chỉ là đang suy nghĩ nên đặt tên gì cho con của chúng ta...”

“Chúng ta... Đứa nhỏ... ?”

“Khách.”

Diệp Dương có chút không hiểu nhìn chiếc điện thoại không có âm thanh. Sau đó cố nén thời khắc máu chốt nên không thể quăng nó đi mà ôm nó vào trong lòng.

Đáng chết, vì sao gần đây bầu trời luôn âm u... Nhưng là... Đứa nhỏ...?

8. Q.1 - Chương 8

“Bà xã, ngày hôm qua có nói tới... đứa nhỏ?”

“Đúng vậy, ông xã... Mấy ngày nay em luôn do dự không biết có nên nói cho anh không, không ngờ lại không cần thận để anh phát hiện.”

“Như vậy, em nói là anh sắp làm baba? Ha ha, anh sắp làm baba!”

“Vâng, đại khái đó là chuyện trước khi anh xuyên không hai ngày, hiện tại đã được hơn hai tháng rồi.”

“Anh sắp làm ba ba! Ha ha, anh sắp làm ba ba!...”

Hàn Tinh Y mỉm cười nắm điện thoại, nghe thấy Diệp Dương ở đầu bên kia kích động đến mức có chút hỗn loạn, chưa cất điện thoại đã chạy đi khoe với người khác.

“Tiểu Bối người biết không...Vi sư sắp làm baba...Ha ha!”

“Ư sư phụ... Ba ba là cái gì vậy?”

“Ha, Tiểu Bối, ta sắp làm cha nha ha ha!”

“Sư phụ, ba ba chính là cha nha? Sư phụ làm cha?”

“Ha ha, làm cha, làm cha, ta sắp làm cha!”

“Nhưng mà sư phụ... Đạo sĩ như chúng ta... Có thể kết hôn sinh hài tử sao?”

“Ha ha, Tiểu Bối ngươi biết không... Sư mẫu ngươi vừa gọi điện thoại nói với ta... Ta sắp làm cha... Ha ha!”

“Sư... Sư phụ, gọi điện thoại là cái gì?... Sư phụ vừa mới nhận được tin tức của sư mẫu sao?”

“Ha ha, Tiểu Bối, ta sắp làm cha!”

“Sư phụ... Trên tay người cầm cái gì mà nó lóe sáng vậy? Là cái mà người nói... Dùng để nói chuyện gì đó sao?”

Hàn Tinh Y cười khê, Diệp Dương ở bên kia thu đồ đệ, Tiểu Bối sao? Hình như cũng là đứa nhỏ đáng yêu.

Không tự giác, Hàn Tinh Y vươn tay phủ lên bụng mình, ông xã, anh không có ở đây, có đứa nhỏ ở với em cũng tốt.

“Tinh Y, mang thai phải biết rằng có thể ăn... Không thể ăn...”

“Vâng, em biết, em có mua sách về đọc.”

“Tinh Y, không khí ở thành thị không tốt cho mang thai a!”

“Vâng, em đã trả phòng chúng ta đang thuê, về vùng ngoại thành thuê căn nhà nhỏ, cũng rất tiện nghi. Hơn nữa bà chủ nhà cũng rất tốt, xem em như con gái.”

Diệp Dương khê cười một tiếng, đúng vậy, Tinh Y nhà anh chính là có mị lực độc đáo, luôn khiến người lớn yêu thích nha: “A, đúng rồi, phụ nữ có thai không được tiếp xúc với máy tính... Tiểu thuyết của chúng ta...”

“Không có gì đâu... Hiện tại em toàn viết tay, sau đó thuê hai học sinh giúp em gõ lên mạng, em không dùng máy tính nữa.”

Diệp Dương nắm điện thoại, biểu cảm cùng âm thanh đều là sung sướng, nhưng mang theo chút bi ai. Tinh Y nhà anh, có thể tự chăm sóc bản thân thật tốt... Có phải hay không không có anh... Cũng không ảnh hưởng gì lớn.

9. Q.1 - Chương 9

“Tiểu Y a, chăm sóc bản thân cho tốt... Có khả năng... Có khả năng anh không thể nhìn thấy cục sinh ra...”

“Vẫn chưa có manh mối gì sao?”

“Đúng vậy, hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ biết những ngày giông tố sẽ ra ngoài đi dạo, nhìn xem thử thiên lôi kia có nể tình mang anh trở về hay không.”

“Anh bớt ngớ ngẩn đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, anh còn giả vờ ngớ ngẩn mà giấu được một cái bát sứ, nếu có thể trở về không phải là có khối tiền sao. Nếu có thể có tiền thì vờ ngớ ngẩn giấu bát gốm đời Đường cũng không tệ, đáng giá!”

“Đúng đúng, chỉ là nếu anh bị sét đánh trở về thì chén bát cũng vỡ hết.”

“Ngô... Anh không thể một chuyến đến đại Đường không công a, cho dù là một mảnh nhỏ chắc cũng đáng giá đi? Chỉ là hiện tại anh chưa thể trở về... Một mình em...”

“Ông xã, anh có thể sống ở đại Đường không quen thuộc kia, em ở đây sao có thể không chăm sóc tốt bản thân được?”

“Ừ, Tiểu Y nhà ta luôn chăm sóc tốt bản thân, nhưng nếu vĩnh viễn anh không thể trở về...”

“Ông xã, anh đã đồng ý với em, nhất định sẽ trở về!”

“Đúng vậy, nhất định có thể trở về!”

“Vâng, em chờ anh!”

Sau khi cắt đứt điện thoại, Hàn Tinh Y yên lặng rơi lệ, đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc. Anh ấy cho rằng mình giấu giếm tốt lắm sao, nếu cô không thể nghe ra được sự khác thường trong giọng nói của anh, vậy thì cô không phải là Hàn Tinh Y lớn lên cùng Diệp Dương.

Anh ấy không muốn cô lo lắng, vậy cô cũng giả bộ bản thân mình không biết, tâm tình này, cả hai người đều giống nhau.

Hàn Tinh Y lấy khăn mặt lau khô nước mắt. Không được, như vậy không được, cảm xúc kích động không tốt với cục cưng. Hô, Diệp Dương không ở đây, phải chăm sóc bản thân cho tốt a.

10. Q.1 - Chương 10

“Tiểu Y, đã nghĩ ra cái tên nào cho cục cưng chưa?”

“Ồ... Còn chưa có, chỉ nghĩ ra nhũ danh.”

“Em cách ngày sinh không bao lâu, hẳn là có nghĩ đến vài cái tên chứ?”

“Không, em hi vọng tên đứa nhỏ sẽ do anh đặt, xem như lễ vật anh tặng cục cưng được không?”

“Đúng vậy, tặng cho cục cưng một phần lễ vật, anh phải suy nghĩ cẩn thận, suy nghĩ cẩn thận, một cái tên phải dùng cả đời, không thể tùy tiện. A, đúng rồi Tiểu Y, sau khi sinh hạ cục cưng thì nói ngày sinh tháng để cho anh, anh sẽ căn cứ vào vận mệnh Ngũ Hành mà đặt tên cho cục cưng.”

“A, ông xã, anh còn nói về Ngũ Hành, hành nghề đạo sĩ càng ngày càng chuyên nghiệp nha.”

“Đương nhiên, ông xã em rất có đạo đức nghề nghiệp, bằng không sao có thể có tư cách tiến cung... A, Tiểu Y, em đặt nhũ danh cho cục cưng là gì? Nói nghe một chút?”

“Ông xã, khi này anh mới nói tiến cung cái gì? Em nghe không rõ a.”

“Ách, anh có nói gì đâu, em đang hỏi em đặt nhũ danh gì cho cục cưng? A, em không nói thì để anh đoán, nói đúng có gì thưởng không a?”

“Hừ.”

“Anh đoán... Có phải là Đường Đường không? Bà xã thích ăn kẹo như vậy mà.”

“Anh cho rằng em là anh sao, thật không có đẳng cấp.”

“Kia...”

“Nhũ danh của cục cưng là Niệm Niệm.”

“Niệm... Niệm?”

Cắt đứt điện thoại, Hàn Tinh Y ngẩn người nhìn trần nhà tuyết trắng của bệnh viện, đồ ngốc, Niệm Niệm, nghĩa là có yêu mới có nhớ a.

Có một số việc anh không muốn cho em biết, em xem như không biết là được. Nhưng mà anh ở một mình nơi đó, phải bình an a.

11. Q.1 - Chương 11

“Tiêu Y, thật vất vả cho em!”

“Làm sao có thể vất vả, có Niệm Niệm đến bên cạnh em, em vui còn không kịp.”

“Anh cũng rất muốn thấy Niệm Niệm a.”

“Ông xã, anh nhất định có thể trở về, cùng Niệm Niệm cùng em... không bao giờ rời xa nhau nữa...”

“Đúng rồi, anh đã nghĩ ra cho Niệm Niệm một cái tên rất hay nha. Ngày sinh tháng đẻ của Niệm Niệm trong Ngũ Hành là mệnh Thổ, em xem cái tên Diệp Nhạc Thần thì như thế nào, Nhạc và Thần đều thuộc Thổ trong ngũ hành, Thần là nhân tài anh tuấn, trí tuệ thông minh, Nhà là cả đời thanh nhã, cho dù xa nhà cũng thuận lợi may mắn, thành công và vinh quang a. Em nghĩ thế nào?”

“Tất nhiên Niệm Niệm sẽ thích tên mà anh đặt cho nó, Niệm Niệm, có đúng không a?”

“Niệm Niệm ở bên cạnh em? Con trai ngoan, mau tới gọi ba ba nghe một chút!”

“Y... nha... y...”

“Ồ gốc, anh cho rằng Niệm Niệm là yêu quái sao, vừa sinh sao biết kêu ba ba nha.”

“A, anh nhất định phải tự mình dạy Niệm Niệm kêu ba ba!”

“Vậy anh phải nhanh trở về một chút, Niệm Niệm rất thông minh, nói không chừng nháy mắt cái đã biết nói nha.”

“Thật đáng tiếc, anh còn nghĩ rằng Niệm Niệm là con gái nha, như vậy anh sẽ có cái áo bông tri kỷ.”

“Niệm Niệm, ba ba ghét bỏ con nha.”

“Niệm Niệm đừng nghe mẹ con châm ngòi! Ba ba yêu con nhất!”

“Nga, yêu Niệm Niệm nhất, vậy em đâu?”

“Nha, bà xã đại nhân vẫn là thân yêu nhất...”

Cắt đứt điện thoại, Hàn Tinh Y đè nén bất an trong lòng. Ngữ khí Diệp Dương tuy rằng vẫn cứng nhả như trước, nhưng vẫn nghe được có điều gì đó không ổn. Nhớ đến trước kia anh có nhắc đến tiền cung... Trong đầu Hàn Tinh Y như có sét đánh qua, năm Lân Đức, Thượng Quan Nghi lấy cớ Vô hậu chiêu mộ đạo sĩ vào cung dùng ma thuật mà muốn phế bà ta. Sẽ không, Diệp Dương sẽ không mạo hiểm như vậy, chỉ mong, anh sẽ không bị cuốn vào sự kiện này...

12. Q.1 - Chương 12

“Tinh Y, một mình em...”

“Diệp Dương, anh đang nói ngốc nghếch cái gì vậy, cái gì một mình?”

“Nếu anh chết, một mình em phải chăm sóc tốt bản thân và Niệm Niệm.”

“Diệp Dương! Nói rõ ràng! Cái gì gọi là “Nếu anh chết!” Thanh âm Diệp Dương để lộ sự suy sút, khiến Hàn Tinh Y cảm thấy bất an sâu sắc, không tự giác mà cao giọng.

“A, kỳ thật bây giờ với việc anh chết có gì khác nhau đâu. Không ở bên cạnh em, không thể giúp gì cho em, tất cả đều là tự mình đối mặt...”

“Ông xã, anh đang nói gì vậy? Không anh luôn nói chuyện với em sao? Không phải anh luôn quan tâm trợ giúp em sao?”

“Trợ giúp, anh ở đây, sao có thể giúp em. Có lẽ, Tinh Y, đến núi Mộ Huyền đi. Trước kia chúng ta có đến núi Mộ Huyền, em còn nhớ đã nghe nói, đỉnh núi kia có một tấm bia đá từ đại Đường lưu lại không? Anh ở đỉnh núi chờ em.”

“Cái gì, sao lại ở đỉnh núi chờ em, Diệp Dương, anh làm cái quỷ gì vậy! Anh mạo hiểm đúng không? Anh chơi với lửa! Diệp Dương, anh hãy nghe em nói, không nên vì cái lợi trước mắt, từ từ cũng được, mười năm, hai mươi năm, em cùng Niệm Niệm đều chờ anh trở về!”

“Không còn kịp rồi, tâm hồn đã nhuốm đầy nước mắt sao có thể dễ dàng thoát ra. Chỉ vì cái lợi trước mắt, có lẽ em nói đúng, anh chính là vì cái lợi trước mắt...”

“Diệp Dương, không cần vội, nghĩ biện pháp đi, sẽ có đường lui, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun a!”

“Đường lui... Có lẽ không thể tìm được đường lui, Tiểu Y, nhớ kỹ, đỉnh núi Mộ Huyền.”

“Diệp Dương!!!”

“Đô... Đô... Đô...”

Hàn Tinh Y nắm di động ngây dại. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Diệp Dương ngắt máy trước cô, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì...

Gọi lại di động cho Diệp Dương, truyền đến là tiếng lạnh như băng: “Thật xin lỗi... Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy...”

Đề nén bất an trong lòng, Hàn Tinh Y đem Niệm Niệm giao cho bà chủ nhà chăm sóc, một mình chạy tới núi Mộ Huyền...

13. Q.1 - Chương 13: Phiên Ngoại (1)

Tối hôm đó Diệp Dương cố chấp chạy đi mua bánh ngọt là vì muốn chia sẻ niềm vui với cô. Chỉ có hai bọn họ, cùng ăn bánh ngọt, đây là nguyện vọng từ nhỏ đến lớn của Diệp Dương.

Hồi nhỏ, khi lần đầu tiên Diệp Dương thấy Hàn Tinh Y, khuôn mặt gầy gầy nhỏ nhắn kia đã khắc sâu ấn tượng trong trí nhớ của anh. Tuy rằng lúc đó mới có ba tuổi, nhưng anh vẫn nhớ được lời mẹ nói lúc đó: “Tiểu Diệp, đến xem em gái sinh cùng ngày với con đi, phải đối xử với em thật tốt a.”

Anh vẫn nhớ rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc đó nhìn sang anh, đôi mắt to có ánh sáng dị thường chớp chớp sau đó nở nụ cười với anh.

Mẹ nói: “A, đứa nhỏ này cùng Tiểu Diệp rất hợp ý nhau.”

Mỗi lần hai người đều cùng nhau đón sinh nhật, khi đó cô nhi viện chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo được ấm no cho mọi người mà thôi, căn bản không có nhiều tiền để chuẩn bị bánh sinh nhật cho tất cả mọi người.

Mỗi lần sinh nhật, cô nhi viện lại phát cho họ mỗi người hai cây kẹo, xem như là quà sinh nhật.

Sau đó, Diệp Dương sẽ đem cả hai cây kẹo của mình cho cô: “Tiểu Y, sinh nhật vui vẻ.”

Anh biết Tiểu Y thích ăn kẹo, mỗi lần ăn kẹo đều cười đến tít mắt.

Nhưng Tinh Y khi ấy chỉ ăn một cây, một cây khác trả lại cho Diệp Dương nói: “Anh, sinh nhật vui vẻ.”

“Tiểu Y, sau này đến sinh nhật anh sẽ mua bánh ngọt cho em.”

“Vâng, anh là tốt nhất!”

Vì thế được nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tinh Y khi cùng nhau ăn bánh ngọt sinh nhật trở thành giấc mộng trong lòng Diệp Dương.

Năm nay là năm thứ hai bọn họ chuyển ra ngoài, rất muốn... Rất muốn hai người cùng nhau ăn bánh ngọt một lần.

Khi nhỏ, Tinh Y luôn thích gọi anh Diệp Dương.

Diệp Dương vẫn cảm thấy xưng hô này chưa đủ đặc biệt.

Sau này trưởng thành Tinh Y liền gọi thẳng tên của Diệp Dương.

Ai, so với trước kia càng không bằng a.

Mãi đến khi Diệp Dương hai mươi lăm tuổi, Tinh Y hai mươi hai tuổi, cô mới đồng ý gả cho anh.

Từ cục dân chính lấy giấy kết hôn trở ra, cô đỏ mặt thấp giọng gọi một tiếng: “Ông xã.” Diệp Dương cảm thấy hạnh phúc ngất trời.

Chỉ tiếc Tinh Y không dùng thường xuyên xưng hô kia, chỉ khi bất an kích động hoặc muốn ỷ lại mới gọi Diệp Dương như thế.

Cho đến nay Diệp Dương vẫn cho rằng đây là thói quen không tốt của cô, anh hi vọng Tinh Y có thể toàn tâm toàn ý dựa vào anh. Giờ này, Diệp Dương đột nhiên cảm thấy may mắn vì Tiểu Y của anh kiên cường độc lập như thế, cho dù một mình vẫn có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

Ngược lại, Diệp Dương rất thích gọi cô là: “Bà xã.”

Khi hai chữ này từ miệng phát ra, anh luôn cảm thấy hạnh phúc khi cô thuộc về anh.

Cùng nhau trở thành những ông lão bà lão là nguyện vọng thật đẹp an.

Diệp Dương ngủ trên chiếc phản xa lại, có lần giữa khuya nằm mộng mà tỉnh lại, anh lại nằm mộng Tinh Y lại ở trên một ngọn núi mà tự tay đào ra xương cốt của anh.

Cùng nhau đến già sao...

Có lẽ lúc đó xương cốt anh cũng đã hóa thành tro bụi...

Bình tĩnh giữa khuya, sau lưng đã che kín mồ hôi lạnh.

Sau này, bởi vì hoàn cảnh ảnh hưởng, có đôi khi anh sẽ gọi cô là “nương tử.”

Chỉ là xưng hô này cũng khiến anh có cảm giác khó chịu.

Sau đó, anh càng thích gọi cô là “Tinh Y”

Cô gọi thẳng tên anh chứng tỏ cô có thể sống độc lập, như vậy... Diệp Dương hi vọng họ có thể độc lập với nhau hơn một tí... Chỉ sợ có một ngày rồi sẽ mất nhau.

Anh do dự có nên đem sự liên hệ duy nhất của họ mà cắt đứt hay không.

Kỳ thật mỗi lần nói điện thoại chỉ là cười gượng... Mỗi một ngày đều là sợ hãi...

Sợ hãi nếu một ngày nào đó di động hỏng đi, bản thân anh không phải liền thất lạc triệt để tại thời không xa lạ này sao... Liên hệ với Tinh Y đều bị cắt đứt... Nếu thật sự như vậy, một mình cô... Cũng có thể sống rất tốt đi....

Diệp Dương biết Tinh Y mang thai, càng gấp rút muốn tìm cách trở về.

Có lẽ, có quyền lợi mới khiến bản thân biết mình phải làm gì đó.

Nhưng một khi đã tiếp xúc với quyền lợi sẽ không dễ dàng dừng tay, giống như sa vào vùng bùn vậy, càng ngày càng lún sâu, sớm hay muộn toàn thân cũng nhiễm bẩn không thể nào tẩy rửa.

Thôi, chỉ cần có thể trở về, Diệp Dương không quan tâm gì nữa.

Nếu có thể trở về hiện đại, cho dù bản thì sao, Đại Đường cũng như một giấc mộng Nam Kha rồi cũng tiêu tan, chỉ cần bản thân Diệp Dương không nói, Tinh Y sao có thể biết, giống như hiện tại... Không phải anh vẫn luôn giấu giếm rất tốt sao? Một chút cũng không để cho Tinh Y lo lắng.

Nếu không thể quay về, a, cuộc sống ở đây cùng với chết đi có gì khác nhau, thời đại này không thuộc về anh, mà anh càng không thuộc về nơi đây.

Diệp Dương cảm thấy trước mắt là vực sâu vạn trượng, nhảy xuống thì tám phần là con đường chết, nhưng chỉ cần vẫn có cơ hội sống, như vậy, anh sẽ nhảy.

14. Q.2 - Chương 1

Không nghĩ tới, chỉ là một lần ngẫu nhiên tùy hứng lại đối lấy khoảng thời gian gần trong gang tấc mà xa cách biển trời.

Diệp Dương thật sự muốn mua một cái bánh ngọt để cùng ăn với Tiểu Y mà thôi.

Bởi vì đã quá muộn, chạy vài cửa hàng mới mua được bánh ngọt, nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, sợ Tinh Y chờ nóng lòng nên lấy điện thoại ra gọi cho cô...

Sau đó, Tinh Y lại càng lo lắng.

Khi biết nghe lời chuẩn bị ngắt điện thoại, chỉ cảm thấy cả người liền mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại phát hiện xung quanh toàn là cây cối um tùm, trong thành phố có khi nào cây cối phát triển tốt vậy?

Diệp Dương theo thói quen quen muốn nâng tay sờ đầu, lại phát hiện mái tóc hay được Tinh Y khen ngợi lại đột nhiên dài ra.

Ách.... Chia chia về trước thật giống con nhím...

Sau đó bánh ngọt trong tay... Khét... Khét... Bánh ngọt bị khét còn ăn được không? Thật đáng thương cho bản thân phải chạy qua nhiều con đường mới mua được...

Nhìn quanh bốn phía một lần nữa, cảm thấy bản thân giống như... Bị sét đánh! Sau đó bằng vào kinh nghiệm viết tiểu thuyết xuyên không, biết bản thân có thể đã xuyên không... Xuyên không!

Diệp Dương nhìn di động nắm chặt trong tay trước khi bị hôn mê, ôm một hi vọng gọi thử vào di động của Tinh Y, thông! Cảm tạ trời đất! Đồng thời quyết định, mặc kệ bản thân có bị xuyên không hay không, về sau những thiết bị điện tử mang theo bên người phải là dùng năng lượng mặt trời.

15. Q.2 - Chương 2

Theo ánh sáng mơ hồ, Diệp Dương tìm được một thôn trang ở chân núi.

Diệp Dương thấy rõ, toàn bộ thôn này tuy sạch sẽ khang trang nhưng lại không có kiến trúc của hiện đại, trong lòng nghĩ tám phần bản thân đã xuyên không. Nhưng mà may mắn là hình như anh đến một niên đại hòa bình.

Chọn gian nhà lớn nhất muốn ở nhờ, a, quả nhiên là nhà trưởng thôn.

Ngụ trang thành hậu nhân của một gia tộc bí mật bị lạc đường, bắt đầu lời nói khách sáo, lời nói khách sáo, lời nói khách sáo.

Không biết là cổ nhân dễ bị lừa hay do người hiện đại quá xảo hoạt, sau hai mươi phút đã biết một chút về bối cảnh lịch sử của niên đại này, trưởng thôn cũng nhiệt tình mời, thế là đã giải quyết được vấn đề đầu tiên là chỗ ở.

Đại Đường thịnh thế... Cuộc sống an khang, gia đình sung túc. Mặt khác thôn dân đơn thuần chất phác, dù không đến mức đêm khuya không cần đóng cửa, nhưng trộm gà chó cũng không có. Khó trách lại nhiệt tình thu lưu một tên mặc quần áo lố lằng xuất hiện lần đầu tiên vào nửa đêm.

Nếu là ở loạn thế... Người kia nhất định ăn thịt người hiện đại... Diệp Dương yên lặng rùng mình, bản thân anh sẽ không bị nấu chứ?

Diệp Dương lấy cớ đi nhà vệ sinh chuồn êm ra gọi điện thoại cho Tinh Y, sau đó lại cùng trưởng thôn tán gẫu, lão già này đáng yêu đến mức chỉ thiếu chút nữa nói luôn cả nơi giấu tiền ra.

Không nghĩ tới bản thân còn có cơ hội thử một cảm giác ở nhà vệ sinh cổ đại, trong lòng yên lặng ới ra chút rầu rĩ.

Sau khi nhờ Tinh Y tra xét tư liệu lịch sử rõ ràng, anh liền về nằm trên chiếc giường gỗ ở phòng khách. Diệp Dương trợn mắt cả đêm cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Anh không thuộc về nơi này... Tất cả giống như một giấc mộng, có phải khi tỉnh dậy, bản thân vẫn nằm trên cái chiếu kia? Tinh Y lại như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng a, làm nũng nói: “Ông xã, em buồn ngủ quá, anh đi làm điểm tâm được không?”

16. Q.2 - Chương 3

Chỉ mong khi ngủ dậy mọi việc đều khôi phục bình thường.

Diệp Dương nằm trên giường bằng tấm ván gỗ cứng rắn đến mức đau xương cốt, sau đó lại bị con gà trống gáy rõ to đánh thức, ô... Đồng hồ báo thức trong nhà còn đáng yêu hơn âm thanh này... Lại nói, gà gáy, đã qua ngày mới rồi sao?

Dùng một cây bút bi mang theo bên mình đổi lấy mấy lượng bạc cùng bộ quần áo của trưởng thôn rồi đi khỏi thôn, Diệp Dương không cầu phú quý, không mong đưa tay ra có thể hô mưa gọi gió, anh chỉ là muốn trở về thời đại quen thuộc kia mà thôi.

Tính toán trong lòng một chút, Diệp Dương quyết định đi đến thị trấn chỉ có nửa ngày đường trong truyền thuyết kia nghỉ ngơi một chút, dù sao thông trang cũng quá hẻo lánh, muốn biết thêm tin tức cũng rất khó khăn. Sau đó anh lại suy nghĩ bằng cách nào có thể đến Trường An.

Đột nhiên nhớ tới khi trước Tinh Y có gọi cho anh nói, hiện tại đây là thời... Võ Tắc Thiên? Diệp Dương yên lặng rùng mình một cái, không phải là anh xuyên không vào văn nữ tôn đi? Đồng thời hạ quyết tâm, sau khi đến Trường An tuyệt đối không trêu chọc bà già kia... Tuy rằng bây giờ bà ta cũng đã bốn mươi tuổi.

Chỉ là không biết, mục đích của Diệp Dương là đến thị trấn nhỏ gần đó trong nửa ngày, nhưng thực tế, trong quá trình anh đang suy nghĩ thì sắc trời đã dần tối, mà anh thì vẫn chưa ra khỏi cánh rừng kia.

17. Q.2 - Chương 4

Sau hai ngày gian nan vất vả, Diệp Dương tìm được cái thị trấn mà trong miệng trưởng thôn nói là lộ trình chỉ có nửa ngày kia.

Sau khi mua quần áo thay đổi bộ đồ vì va quệt nhánh cây mà đã rách nát như ăn mày kia, mua hai cái bánh bao cho đỡ đói, thanh tiền nhà trọ, Diệp Dương mới phát hiện, tiền trưởng thôn đưa không còn lại bao nhiêu, còn tưởng rằng trưởng thôn rất hào phóng nha.

Hiện tại Diệp Dương ngồi trong phòng trọ suy nghĩ, làm thế nào để kiếm tiền duy trì ẩm no.

Bản thân mình có nên chạy ra đường bày ra thân hình dửng mãnh, phát ra khí thế bá vương, sau đó tài tử nổi tiếng cuốn cuộn kéo đến, mỹ nhân cũng bu lại?

Ngay khi bắt đầu viết tiểu thuyết bản thân cũng không YY đến mức này a.

Diệp Dương ngẫm lại thân thể của mình, tuy rằng không đến nỗi gầy yếu, nhưng tuyệt đối không cường tráng a, có muốn làm cu li cũng chưa chắc được. Bản thân anh ở Đại Đường so với người mù chữ cũng tốt hơn một chút, hay là đi làm tài tử? Kia, nằm mơ a.

Diệp Dương vô lực ngã xuống giường trong phòng trọ, chưa nói đến việc lấy trộm tên tuổi của các nhà thơ nổi tiếng, bản thân anh có thể cầm bút lông viết ra một chữ rõ ràng cho người ta xem hay không cũng là một vấn đề a.

Đồng thời, sâu trong nội tâm, Diệp Dương cũng không đồng ý với việc ăn cắp thơ ca của ai đó, anh sợ sẽ làm thay đổi lịch sử Đại Đường, sẽ khiến cho Đại Đường anh đang ở không phải là Đại Đường trong sử sách kia, như vậy khoảng cách của anh và Tinh Y ngày càng xa.

Cuối cùng, Diệp Dương vẫn dùng những thứ mang theo bên mình đổi lấy tiền, sau đó mua một ít thứ rồi bán lại cũng có chút tiền thừa, tuy rằng không nhiều nhưng cũng có thể ẩm no.

18. Q.2 - Chương 5

Diệp Dương vừa đi vừa nghĩ đi về hướng Trường An cũng đã hơn một tháng, đại khái cũng hiểu biết về nơi này, lại phát hiện phương pháp để trở về hiện đại càng mờ mịt.

Mờ mịt... Bất lực, thời đại xa lạ này, thật không hợp với anh.

Thậm chí từng tuyệt vọng đến mức đứng dưới gốc cây khi trời giông tốt mong chờ thiên lôi mang bản thân đi, nhưng mà không dám lấy điện thoại ra để gia tăng khả năng bị sét đánh, anh sợ nếu di động hỏng rồi thì mối liên hệ của anh với thế giới kia sẽ bị cắt đứt.

Lại là một đêm suy nghĩ mất ngủ. Diệp Dương quyết định lấy thân phận đạo sĩ tiến vào Trường An.

Diệp Dương phát hiện đạo giáo rất thịnh hành ở Đường triều, dựa vào vốn kiến thức của anh về đạo giáo cũng có thể sống qua ngày, đương nhiên lý do là vì có ăn uống miễn phí cho các đạo sĩ ở đạo quan.

Tuy rằng trong lòng Diệp Dương càng ngày càng nôn nóng bất an, nhưng mỗi lần điện thoại cho Tinh Y vẫn cười đùa cợt nhả, rất sợ Tinh Y sẽ nhận ra được sự bất thường trong giọng nói của anh, từ đó sẽ khiến cô phải lo lắng.

Chỉ là Diệp Dương phát hiện, xưng hô của anh với Tinh Y càng ngày càng hỗn loạn, khi là bà xã, khi là nương tử, có khi lại gọi thẳng là Tinh Y. Sau những cách xưng hô này đều có hàm nghĩa khác nhau, chỉ là lúc đó Diệp Dương không thể nhận ra.

19. Q.2 - Chương 6

Diệp Dương tá túc ở một đạo quán, buổi sáng tính toán cáo từ cùng chủ nhân nhưng lại tìm không thấy hắn.

Ra ngoài tìm kiếm, lại nghe thấy tiếng của đạo trưởng truyền tới. Diệp ra tới cửa mới phát hiện đang vuốt râu nhìn một đứa nhỏ quỳ gối trước đạo quan, vẻ mặt khó xử.

“Đạo trưởng, người có việc gì khó xử sao?”

“Này, chính là... Ta cũng không gạt người, cha mẹ đứa nhỏ này đột nhiên phát bệnh mà chết, hiện tại nó lại vô duyên vô cớ mà muốn đến ở nhờ chúng ta... Chỉ là đạo quan nhỏ này chỉ có một mình bản đạo ở... Khó xử a!”

“Này...” Nhất thời Diệp Dương cũng không biết nói thế nào.

“Đạo trưởng, người hãy thu nhận ta đi. Ta sẽ giúp người làm việc, sẽ không gây phiền toái cho người.” Đứa nhỏ quỳ trên mặt đất lộ vẻ kiên cường trên khuôn mặt.

“Ai, đứa nhỏ, ý của ta không phải là thế này. Bình thường người trong thôn giúp bản đạo nhiều như vậy, bản đạo sao có thể tính toán với người chút ít lương thực này đâu? Chỉ là bản đạo ta đã tuổi già sức yếu, nếu một ngày kia ta trở về với cát bụi, để người lại một mình, sao ta có thể an tâm.”

“Đạo trưởng, ta...”

“Đứa nhỏ, người còn thân nhân ở nơi nào khác không?” Diệp Dương đánh gãy lời của đứa nhỏ.

“Vị đạo trưởng này, cha mẹ vốn là định mang ta đến Trường An tìm người thân, chỉ là nơi này cách Trường An một tháng đường đi nữa, tiền bạc đã tiêu hết vì chữa bệnh cho cha mẹ, ta chỉ là một đứa trẻ... Chỉ cầu xin đạo trưởng thu nhận ta, cho ta chút cơm ăn.” Đứa nhỏ kia nói xong, liền đập đầu thùng thùng xuống đất.

“Đứa nhỏ, người, người mau đứng lên.” Lão đạo vì hành động của đứa nhỏ mà hoảng sợ, vội vàng đem đứa nhỏ nâng dậy.

“Đứa nhỏ, đừng để lão đạo trưởng khó xử, trùng hợp là ta cũng muốn đi Trường An, người có thể đi theo ta.”

“Ý kiến hay, ý kiến hay.” Bỗng chốc tìm được biện pháp giải quyết, lão đạo trưởng mừng rỡ liên tục vuốt ve chòm râu của bản thân: “Đến đến đến, chúng ta tới trước ngòi một chút.”

20. Q.2 - Chương 7

Cứ như vậy, Diệp Dương tạm nhận đứa nhỏ kêu là đồ đệ Tiểu Bối.

Lão đạo sĩ giữ họ ở lại thêm một ngày, ngày thứ hai khi họ ra đi thì tặng không ít lương khô cùng tiền bạc.

Kỳ thật bản thân Diệp Dương cũng biết, anh nhận Tiểu Bối là vì muốn ổn định sự bất an trong lòng lại. Cảm giác cô đơn một người càng ngày càng giống như cái hang động đen tối, sớm hay muộn cũng sẽ khiến bản thân bị cuốn vào đó. Có đứa nhỏ làm bạn đường, sẽ đỡ hơn!

Đứa nhỏ này lại có ánh mắt kiên cường, thật sự là đứa nhỏ hiểu chuyện. Diệp Dương cười khổ, thật ra có nhiều khi anh phải dựa vào đứa nhỏ này, nhìn ánh mắt của nó, dường như bản thân anh có thêm dũng khí để tiếp tục sinh tồn ở thời đại xa lạ này.

Chỉ là mấy ngày nay, giọng của Tiểu Y có chút kỳ quái, tìm cơ hội thử một chút, nhưng mà cho dù biết được gì đó thì sao, bản thân anh hiện tại cũng không thể giúp gì cô.

Diệp Dương thật vất vả đi tới Trường An, sau khi tới một đạo quán sắp xếp xong xuôi thì trốn ở trong phòng gọi điện thoại. Giọng điệu của Tiểu Y càng ngày càng quái, hôm nay nhất định phải tìm hiểu cho ra... Anh cảm thấy có chuyện gì đó rất quan trọng a.

Nhưng mà Diệp Dương không nghĩ tới, kết quả... Đứa nhỏ? Kết quả là chuyện gì xảy ra!

Thời điểm máu chốt lại không thể kết nối di động, Diệp Dương thật nôn nóng đến chết rồi...

21. Q.2 - Chương 8

Đối với một cô nhi mà nói, mong muốn lớn nhất chính là có một gia đình của riêng mình, có người thân cùng huyết thống. Điểm ấy, cho dù là Diệp Dương hay Hàn Tinh Y đều suy nghĩ giống nhau, khi họ hợp thành một gia đình, đã luôn chờ có một sinh mệnh nhỏ vào cuộc đời của họ. Cho nên khi Diệp Dương biết bản thân anh đã làm ba, cảm giác mừng như điên không gì sánh kịp đã quét tới. Hưng phấn, kích động, thế nên Diệp Dương không thể đè nén mà nắm lấy di động trực tiếp vọt ra ngoài, tóm lấy người duy nhất anh có thể tâm sự chính là tiểu đồ đệ.

May mắn trước kia Diệp Dương sợ bị hoài nghi nên đã nói với đồ đệ, di động chính là thánh vật mà anh đã trao đổi với thần thánh. Nhưng khi Diệp Dương kích động nói năng lộn xộn thì tiểu đệ đáng thương lại sinh ra nghi vấn rất lớn đối với vấn đề kết hôn sinh con của nghiệp đạo sĩ này.

Liên tục vài ngày sau, Diệp Dương đều ở trong tình trạng cực độ phấn khởi, bắt đầu ở cổ đại hỏi thăm mọi tri thức về việc sinh sản, đồng thời liều mạng nhớ lại những kiến thức quan trọng khi mang thai ở thời hiện đại, chỉ cần nhớ ra một việc, cho dù là nhỏ cũng sẽ gọi điện nhắc nhở Tinh Y. Có đứa con riêng của chính họ, giấc mộng này cũng đẹp như giấc mộng cưới được Tinh Y vậy.

Tiểu Y của anh... Một mình vẫn có thể chăm sóc tốt bản thân, lại được người lớn thích... Sau vài ngày hưng phấn, Diệp Dương cũng dần dần ổn định cảm xúc, lại bắt đầu suy nghĩ tính toán cho tương lai.

22. Q.2 - Chương 9

Có thêm một đứa con... Đối với Diệp Dương hiện tại không biết là xấu hay tốt, thật trùng hợp là nó đã đi đến bên cạnh họ vào lúc này, nhưng hiện tại cha của nó gần trong gang tấc nhưng lại xa cách biển trời...

Diệp Dương nhìn những cây trúc ngoài cửa sổ cười khổ, nếu đứa nhỏ này đến vào một khoảng thời gian khác, chắc chắn anh sẽ vui mừng như điên cả cuộc đời, nhưng hiện tại... Diệp Dương vô thức nhìn cái điện thoại trên tay... Hiện tại, bản thân anh còn không biết khi nào mới có thể trở về... Anh từng nghĩ tới, nếu thật sự không thể quay về, vậy thì mang mối liên hệ duy nhất với Tiểu Y này cắt đi, như thế với Tiểu Y sẽ tốt hơn, Tiểu Y có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt... Không có anh... Cũng có thể sống tốt... Lại có thể tìm một người yêu cô... Sau đó Tiểu Y... Có thể dần dần quên anh đi...

Diệp Dương mỗi một nhắm mắt lại, tựa vào lưng ghế dựa, Tiểu Y Tiểu Y, anh yêu em như thế... Yên đến mức... Thậm chí muốn buông tha cho em... Chỉ là hiện tại... Em nói anh sao có thể buông tay đây...

Diệp Dương nâng tay vuốt lên cái ngực đang đau nhức, có đứa nhỏ... Hai người vốn là cô nhi, vô luận là dưới tình huống gì, Hàn Tinh Y cùng ở này. Nhưng mà, đứa nhỏ... Có đứa nhỏ kia, mối liên hệ này không thể từ bỏ... Đứa nhỏ kia, sẽ khiến rất nhiều người đàn ông chùn bước. Con a, con đến đây, là đúng hay là sai.

Tiểu Y gần đây càng ngày càng thích gọi anh là ông xã, Diệp Dương cười khổ, đối mặt với chuyện này bản thân anh không biết là nên vui hay nên buồn.

Diệp Dương tựa lưng vào ghế ngồi, có một loại bất lực bị ai thổi qua anh. Anh cũng đã tiến bước Tiểu Bối, giờ là cô tịch, tất cả đan vào nhau tạo thành một cái động đen tối thật lớn, từng chút từng chút nuốt anh vào.

Tiểu Bối, bá phụ của nó thoát nhìn quả là người hiền lành, Diệp Dương có thể nhìn ra hắn đối xử rất chân thành với đứa em trai duy nhất của đệ đệ, bằng không anh cũng không thể yên tâm mà giao đứa bé kia cho hắn. Dù sao, chung quy bản thân của anh cũng không thuộc về thế giới này, Tiểu Bối cứ đi theo anh thì cũng không tốt...

Dần dần, Diệp Dương chìm vào giấc ngủ giữ những suy nghĩ hỗn loạn, nhưng cho dù là đang ngủ, tay Diệp Dương vẫn nắm chặt lấy di động như trước.

23. Q.2 - Chương 10

Diệp Dương tính toán bản thân đã đến Đại Đường cũng được gần 6 tháng, nhưng vẫn chưa biết rõ ràng hết mọi chuyện. Điều tra tất cả những đạo quán lớn nhỏ ở Trường An, Diệp Dương rút ra một kết luận là... Thời cổ đại này rất đặc biệt. Những câu chuyện xưa về tu đạo thành tiên được truyền tụng ở đây như một thần thoại, Diệp Dương chỉ mong chờ gặp được cao nhân nhưng ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Diệp Dương mở mắt. Ngoại trừ việc khi trời sắp giông tố thì ra ngoài đi dạo, Diệp Dương cũng không biết bản thân nên làm cái gì.

Đưa nhỏ kia... Sắp sinh ra rồi... Đáng tiếc anh không thể ở bên mẹ con họ... Không biết có phải là con gái không nhỉ? Anh thật hi vọng nó là một đứa con gái giống Tiểu Y a...

Nhưng điều quan trọng hiện nay là làm sao có thể trở về... Cứ chờ đợi thế này sao? Mười năm, hai mươi năm? Anh chờ không được, thật sự không thể chờ. Có lẽ nên đi tìm kiếm chút lợi ích nào đó? Nếu tâm hồn đã đi vào một vùng bùn lầy, rút ra thật không dễ dàng.

Tiểu Y đã căn dặn phải bình an... Không được vì cái lợi trước mắt... Chẳng qua, anh đành phải làm vậy.

Ngay khi Diệp Dương hạ quyết tâm thì thấy một thân ảnh quen thuộc đi đến.

Quách Hành Chân lớn hơn Diệp Dương mấy tuổi, từ nhỏ đã tu đạo, làm người bình thản. Diệp Dương cảm thấy hai người họ có khuôn mặt vài phần tương tự, hơn nữa lại có cảm giác rất quen thuộc, mấy tháng ở chung đã khiến tình cảm của hai người rất tốt, Quách Hành Chân đối xử với Diệp Dương như em trai khiến Diệp Dương có cảm giác gia đình ở Đại Đường xa lạ không nơi nương tựa này. Diệp Dương ngơ ngác chăm chú nhìn vào Quách Hành Chân, cảm thấy càng nhìn càng giống, bắt đầu lan man đoán rằng không biết Quách Hành Chân có phải là kiếp trước của anh không.

“Diệp Dương, người nhìn cái gì vậy?” Quách Hành Chân lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Diệp Dương.

“A, không có gì, Hành Chân, người tìm ta có chuyện gì?” Diệp Dương hoàn hồn.

“Hoàng hậu lại tới nữa, người vẫn muốn tránh ra ngoài sao? Kỳ thật sao người lại sợ hoàng hậu như thế, nàng ta chỉ là muốn tới cầu phúc cho đứa nhỏ của nàng thôi mà.”

“Hành Chân a, thật ra ta không phải là sợ, ta cũng các người, gặp hai ba lần thì quen rồi, đặc biệt là người... Nếu ta nhớ không lầm, sáu năm trước người đã đến Thái Sơn lập bia yên ương cầu phúc cho Đế Hậu.”

“Những chuyện này người còn nhớ rõ sao, những người tu đạo như chúng ta sớm đã không còn gì để coi trọng. Hôm nay người vẫn muốn ra ngoài sao?”

“Không... Hôm nay ta ở đạo quán, loại chuyện này cũng không thể trốn mãi a.” Sắc mặt Diệp Dương tái nhợt trả lời, như là đã hạ quyết định gì đó.

“Ân... Như vậy cũng tốt, ta đi trước chuẩn bị, gặp lại sau.” Quách Hành Chân vội vàng rời khỏi phòng, bắt an đề nén cõi lòng... Diệp Dương, người muốn gặp mặt Võ hậu sao?

24. Q.2 - Chương 11

“Quách đạo trưởng, bản cùng muốn mời người tính một quẻ... Vì con của ta...” Võ Tắc Thiên tuy rằng đã bốn mươi nhưng cuộc sống hàng năm an nhàn sung sướng khiến Võ hậu như mới vừa ba mươi, ngồi ở địa vị cao cũng sinh ra một loại khí chất ung dung cao quý.

Đó là một nữ nhân mê người, Diệp Dương trong lòng định nghĩa. May mắn ông xã của nàng còn chưa có chết, nếu không đây là văn nữ tôn rồi, Diệp Dương yên lặng rùng mình một cái, nếu làm như vậy hệ số an toàn của bản thân là rất cao... đi...

“Việc này, hồi hoàng hậu nương nương...” Quách Hành Chân thoát nhìn cũng khó xử, cũng đúng... Gieo quẻ cho hoàng thất, không thể tùy tiện được.

“Hoàng hậu nương nương, bản đạo cả gan vì tương lai tiểu công chúa bốc một quẻ.” Khi Quách Hành Chân vẫn đang do dự nên cự tuyệt thế nào thì Diệp Dương đột ngột đứng dậy.

“Nha, người nói bản cung hoài là công chúa, lời ấy ở đâu ra?” Mắt phượng Võ hậu quét qua đầy uy nghiêm.

“Hồi nương nương, quẻ tượng nói như thế, thiên hạ sắp xuất hiện một vị công chúa cao quý nhất trong lịch sử... Nói vậy không sai.” Diệp Dương rũ mắt cúi đầu cung kính đáp, sâu trong nội tâm lại rít gào: Võ Tắc Thiên cũng thật uy nghiêm, khó trách tương lai sẽ làm hoàng đế a! Tuy biết rằng phán đoán bậy bạ về hoàng gia là điều tối kỵ, nhưng nếu nói rằng là bốc quẻ mà thấy thì có thể nói dối trót lọt đi.

“Là như thế này sao? Vậy bản cung đã liên lục vị đạo trưởng này tiết lộ thiên cơ rồi. Bãi giá hồi cung đi.” Võ hậu nhàn nhạt lướt qua Diệp Dương đang đứng cúi đầu nơi đó, xoay người hồi cung.

Võ hậu đi rồi, Quách Hành Chân kéo Diệp Dương trở về phòng, ánh mắt luôn bình thản mang theo sự tức giận: “Người có biết bản thân đang làm cái gì hay không! Lúc trước trốn tránh không kịp, nay lại chủ động đi trên chọc! Người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Ta... Biết, ta đã suy nghĩ cẩn thận trước đi.” Thần sắc trắng bệch, Diệp Dương nhìn thẳng Quách Hành Chân: “Ta có việc cần làm vì thế chỉ có thể làm như vậy.” Diệp Dương quả thật đã suy nghĩ qua, nếu như muốn tiếp cận quyền thế, con đường ngắn nhất chính là theo Võ hậu... Nhưng mà, cũng là con đường nguy hiểm nhất...

“Người chơi với lửa!” Quách Hành Chân nhìn vào ánh mắt Diệp Dương mong nhìn ra chút manh mối nào đó.

“Ta sẽ chú ý an toàn.” Trong ánh mắt Diệp Dương là sự kiên định... Chưa tìm được biện pháp trở về... Sao có thể để bản thân gặp chuyện không may!

“Thôi... Có gì cần ta giúp đỡ thì cứ nói.” Quách Hành Chân xoay người rời đi rồi, tới cửa đột nhiên lại dừng bước: “Phải biết rằng... Người giống như... Em trai của ta... Ta không hi vọng người gặp chuyện không may.”

25. Q.2 - Chương 12

Tháng năm năm Tân Đức (năm 664), Võ hậu sinh hạ một công chúa.

Tháng bảy, Võ hậu triệu Quách Hành Chân cùng Diệp Dương vào cung cầu phúc cho nữ nhi. Diệp Dương trở thành người tâm phúc của Võ hậu.

Tháng mười, Diệp Dương cùng Quách Hành Chân vào cung cầu phúc lần thứ hai, Võ hậu thỉnh Diệp Dương bốc thêm một quẻ.

Diệp Dương viết: “Công chúa sinh ra, là phúc. Nhưng phúc luôn đi với họa, sẽ có một tai kiếp. Mẫu nghi thiên hạ nếu vượt qua được kiếp này, lên làm thánh.”

Quách Hành Chân bị lời nói không biết sống chết của Diệp Dương làm hết hồn, nhưng nghĩ đến mấy quẻ trước Diệp Dương bốc đều đúng, trong thời gian ngắn hẳn không biết làm sao cho phải.

Võ hậu tuy là không biết thiết giả, nhưng nghĩ đến những quẻ chính xác của Diệp Dương trước kia cũng khiêm tốn mà hỏi: “Như lời đạo trưởng nói thì làm sao mới có thể hóa giải?”

Diệp Dương ra vẻ cao thâm rũ mắt xuống, nhàn nhạt phun ra hai cái tên: “Hoàng thượng, Thượng Quan Nghi.” Sau đó lại im lặng một lát mới nói: “Mẫu chốt là thánh mười hai.”

Đến tận đây, Diệp Dương đã chạm đến quyền lợi, anh tận dụng mọi lực lượng để điều tra những chuyện thần thoại huyền diệu không thể tin... Nhưng, vẫn không thu hoạch được gì.

“Diệp Dương, cuối cùng là người muốn làm gì?” Quách Hành Chân đối với hành vi của Diệp Dương càng ngày càng không hiểu, đồng thời... Cũng càng ngày càng bất an, Diệp Dương dường như vì mục tiêu kia mà liều lĩnh bất chấp hậu quả. Tựa như một người tiêu tụy có thể chết vì đạo, tan xương nát thịt cũng sẽ không hối tiếc.

“Ta chỉ là có ý nghĩ phải trở về một nơi...Ta không biết làm thế nào... Chỉ có thể thăm dò tin tức bằng cách này... Ta không có thời gian...Thật sự không có thời gian...” Diệp Dương gục đầu xuống, đôi mắt như muốn nổ tung, khiến Quách Hành Chân không thể nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu vì lo âu trường kỳ kia.

“Ta thật sự là... Càng ngày càng không hiểu người, ngủ một giấc cho tốt đi, đừng đem bản thân bức chặt quá.” Võ vai Diệp Dương, Quách Hành Chân rời khỏi phòng.

26. Q.2 - Chương 13

Tháng mười hai năm Tân Đức (năm 664), thái giám Vương Phục Thắng tố giác Võ Tắc Thiên, nói nàng ở trong cung làm càn, khiến nhiều người chán ghét! Tể tướng Thượng Quan Nghi trình tấu chương thỉnh phế hoàng hậu, sau đó Võ Tắc Thiên phản ứng mạnh mẽ, kế hoạch phế hậu chết từ trong bụng. Tây Đài thị lang Thượng Quan Nghi âm mưu phế hoàng hậu thất bại nên bị nhốt ngục. Mười ba ngày sau, Thượng Quan Nghi chết trong nhà giam, bị phế bỏ danh hiệu trung thần. Từ nay về sau, Cao Tông lên triều, Võ hậu giật dây phía sau, được người ta xưng là “Nhị thánh”. (Cao Tông hoàng đế lâm triều, Võ hậu lại buông rèm ngồi sau chấp chính, người ta gọi là Nhị thánh lâm triều)

Quẻ của Diệp Dương đều chuẩn! Quách Hành Chân lại có cảm giác dựng tóc gáy. Diệp Dương Diệp Dương, người bốc ta thiên hạ đại sự, nhưng cũng bốc ra tương lai của người, một trận này tuy rằng Võ hậu thắng, nhưng người lại xem nhẹ sự nghi kỵ của Võ hậu, xem nhẹ Cao Tông giận chó đánh mèo. Đi sai một bước vạn kiếp bất phục a! Diệp Dương, chẳng lẽ người hành động bất kể hậu quả chỉ để đổi mấy tháng quyền thế ngắn ngủi sao?

Tháng một năm thứ hai Tân Đức (năm 665), hoàng gia muốn đi về Thái Sơn, sợ xảy ra rủi ro nên phái đạo sĩ Diệp Dương đi trước cầu phúc.

Ngày 28 tháng 10 năm Tân Đức thứ hai (năm 665), Võ hậu cùng thái tử đi phong thiện (đây là từ dùng để chỉ vua chúa thời xưa khi đến núi Thái Sơn cúng tế), văn võ bá quan đứng mấy trăm dặm không dứt, phía Đông đến Triều Tiên, phía Tây tới Ba Tư, các quốc gia khác đều cho người đi theo. Năm đó, được mùa thu hoạch.

27. Q.2 - Chương 14: Phiên Ngoại (2)

Quách Hành Chân khi nhỏ đã là cô nhi, lúc năm tuổi, mẫu thân khó sinh mà chết, không bao lâu sau phụ thân cũng đau buồn mà chết theo, chỉ để lại hần cùng một đệ đệ tròn tháng tuổi. Nhưng hần không chán ghét đệ đệ chút nào, đối với người thân duy nhất trên đời này, hần yêu thương vô hạn. Cha cùng nương đã đi đến nơi khoái hoạt...Ồ, đạo trưởng nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, là hóa thành mưa lên làm tiên.

Đạo trưởng là bạn tri kỉ của phụ thân lúc còn sống, cũng là chủ của một đạo quán rất lớn ở Trường An, nghe nói bạn tốt bất hạnh qua đời liền tới an ủi một phen, không nghĩ tới lại chậm một bước, chỉ thấy được khuôn mặt cuối đời của bạn.

Quách Hành được sự giúp đỡ của đạo trưởng cùng thôn nhân mà an táng cha mẹ, trước một ngày khi cùng đạo trưởng đến Trường An, hần ôm đệ đệ đến trước mộ cha mẹ cáo biệt.

Quách Hành Chân đem đệ đệ để ở một bên, đệ đệ mới sinh được một tháng rất yếu ớt lại không nặng lắm, hần cũng có thể ôm đệ đệ thật lâu, nhưng ôm đệ đệ leo lên đỉnh núi Mộ Huyền này hần cũng tốn không ít sức. Quách Hành Chân vượt ve bia mộ, mặt dù có hai chữ hần còn chưa biết, nhưng đạo trưởng nói cho hần biết, những chữ trên bia là: “Nhất sinh nhất thế nhất song nhân.”

Nhất, sinh, nhất, thế, nhất, song, nhân.

Sau khi cáo từ với cha mẹ xong, Quách Hành Chân ôm đệ đệ chuẩn bị xuống núi, không nghĩ tới đột nhiên trời nổi mưa to, Quách Hành Chân ôm đệ đệ chạy đi nhưng lại bị trượt chân, cả người ngã về trước, đệ đệ cũng rời khỏi tay. Quách Hành Chân ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt có một đạo ánh sáng lóe lên.

Đệ đệ không thấy nữa! Thân nhân duy nhất...Thân nhân duy nhất! Đệ đệ! Đệ đệ!

Đứa nhỏ ở trong mưa tìm kiếm điên cuồng, núi Mộ Huyền không cao, độ dốc sườn núi không lớn, thậm chí cây rừng cũng không tươi tốt, nhìn ra không gian mênh mông không thấy đệ đệ đâu. Quách Hành Chân từng bước đi khắp cả ngọn núi, mưa khiến hần té ngã không ngừng, đứng lên, lại té ngã, đứng lên, cứ như thế, trên mặt cùng quần áo đều dính bùn lầy lội.

Cuối cùng, Quách Hành Chân mơ mơ màng màng lại về tới trước mộ cha mẹ: “Cha... Nương... Các người bỏ lại ta... Không sao, nhưng vì sao lại mang cả đệ đệ đi... Đệ đệ là người thân duy nhất bên cạnh ta...Đệ đệ cũng đi, sau này chỉ mình ta cô độc... Một mình, cô độc một mình... Vì sao... Vì sao...”

Chạng vạng, đạo trưởng phát hiện thấy bất thường liền lên núi tìm kiếm, chỉ thấy Quách Hành Chân đang hôn mê trước mộ cha mẹ.

Sau này, đạo trưởng nói với Quách Hành Chân, hần từng bốc cho đệ đệ của Quách Hành Chân một quẻ. Đứa nhỏ này, vốn không nên tồn tại... Mẫu thân liều mạng sinh ra hần, phụ thân đổi mạng vốn tưởng rằng có thể giấu giếm được trời cao. Không nghĩ tới...Cuối cùng vẫn không được...

“Sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, hướng chi đứa nhỏ đó ở thế giới kia còn sống rất tốt.” Hần an ủi Quách Hành Chân.

“Thế giới kia? Là ở cùng với cha mẹ sao?”

“Không... Là một thế giới khác, có lẽ, hai người cũng có cơ duyên gặp lại nhau.”

“Kia... Đạo trưởng, ta có thể theo người tu đạo sao?”

“Àn? Vì sao nghĩ như vậy?”

“Tu đạo, bói toán, nếu đệ đệ có đến trước mặt ta, ta cũng không bỏ lỡ!”

“Người còn nhỏ... Qua hai năm rồi nói sau.” Đạo trưởng nhìn về phần mộ cổ nhân ở phương xa cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Diệp Dương vừa xuất hiện, Quách Hành Chân chỉ biết đây là đệ đệ là hần luôn chờ đợi.

Bói toán qua vô số quẻ, suy xét qua vô số khả năng, khi lão đạo sĩ kia còn sống luôn cười nhạo hần, tâm rối loạn sao có thể xuất ra quẻ đúng.

Kỳ thật khi lão nhân kia còn sống hẳn còn thấy phiền, nhưng sau khi ông ấy mất đi, Quách Hành Chân mới hiểu được bản thân hẳn đã sớm xem đạo sĩ kia như phụ thân.

Ngô... Lại độc thân rồi, Quách Hành Chân cảm thấy bản thân thật sợ cô đơn, vì thế càng mong đệ đệ của hẳn mau đến.

Đệ đệ vừa xuất hiện, Quách Hành Chân liền quyết định làm dáng vẻ anh trai tốt ôn nhu bình thản chăm sóc cho đệ đệ. Về sự thật, không cần nói với đệ đệ ngốc kia, kỳ thật hẳn biết tâm đệ đệ đã không còn thuộc về thế giới này, không nên để thân thể của hẳn trở thành một sự vướng bận vô duyên ở nơi này.

Quách Hành Chân thừa nhận bản thân có chút cố ý khi không nói cho Diệp Dương biết, hẳn rất vui vẻ khi ở bên cạnh thấy đệ đệ vừa bận rộn vừa sốt ruột. Dù sao đệ đệ này sớm hay muộn cũng vứt bỏ hẳn trở lại thế giới kia, để bản thân hẳn hưởng thụ một thời gian đi.

Ngô, thì ra đệ đệ đã không còn thuộc về thế giới này, ngẫm lại đúng là thương cảm.

Nhưng mà Quách Hành Chân đang đầu xem có thể giúp gì cho đệ đệ hay không thì nó đã vội vàng đi trêu chọc Vô hậu, vội vàng tiến vào hoàng gia.

Xúc động! Lỗ mãng! Tiểu tử ngốc này rốt cuộc sống trong hoàn cảnh đơn thuần thế nào mà an toàn lớn lên được a! Hẳn cho rằng hẳn có mấy cái mạng để mạo hiểm như vậy!

Trước đó có nhắc nếu có vấn đề gì thì hẳn có thể giúp, hẳn có nghe vào tai không a?

Nhưng mà nghĩ đến biểu hiện của tiểu tử kia trước đây cùng quẻ bốc của bản thân, không chừng là hẳn sắp làm cha nên mới không biết chừng mực như vậy chứ?

Ngô, cháu nhỏ của hẳn a, không biết đáng yêu như thế nào?

Quên đi, cứ để tiểu tử kia làm, thật sự không làm được thì hẳn sẽ giúp. Quách Hành Chân lau mồ hôi trên trán, cứ vào hoàng cung nguy hiểm kia vài lần nữa chắc bản thân hẳn sẽ sớm đi gặp cha mẹ cùng lão đạo sĩ kia quá. Hẳn còn muốn giữ mạng để có thể thấy đứa cháu đáng yêu nha. Dù sao huyết thống tương liên, cháu nhỏ đáng yêu cũng rất có khả năng đến đây với hẳn a....

28. Q.2 - Chương 15

Tháng một năm Lân Đức thứ hai, Quách Hành Chân đọc thánh chỉ vừa ban sau đó nhìn Diệp Dương, bắt đầu nói: “Đi Thái Sơn lần này ngươi có biết là nguy hiểm hay không?”

“Biết.” Diệp Dương sụp mi mắt tựa như một đứa em trai ngoan ngoãn nghe anh dạy dỗ.

“Vậy ngươi tính toán làm sao bây giờ?”

“...”

“Chưa nghĩ ra? Chưa nghĩ ra lại dám liều lĩnh như vậy! Vô hậu không tín nhiệm ngươi, những quẻ trước kia không ảnh hưởng đến đại cục nên nàng có thể tha thứ cho ngươi. Hiện tại, nàng sẽ giữ lại một người có thể biết được từng hành động tiếp theo của nàng sao? Mà hoàng thượng sao có thể không tức giận, khả năng lớn nhất hẳn sẽ giận có đánh mềo với chúng ta, lai lịch của ngươi lại không rõ ràng, càng có cơ để khi dễ!” Quách Hành Chân thất bại xoa cái đầu đau đau: “Nói đi, hoàng thượng và hoàng hậu đồng thời đối phó với ngươi, ngươi định làm sao bây giờ?”

“...”

“Quên đi, cái gì cũng chưa suy nghĩ đã mạo hiểm như vậy, ngươi đi Thái Sơn sẽ đi ngang qua núi Mộ Huyền, ngươi có thể thả nén hương cho cha mẹ ta thay ta không? Ta ở kinh thành nghĩ cách giúp ngươi.” Hô, làm một người anh trai tốt quả thật là khó khăn, đặc biệt nếu gặp phải một đứa em trai ngốc nghếch, Quách

Hành Chân quả thật muốn chảy nước mắt, hi vọng đệ đệ có thể bình an, bằng không sau này quy tiên cha mẹ nhất định sẽ làm thịt hắn.

“Núi Mộ Huyền?!” Diệp Dương cả kinh, ngọn núi này ở ngoại thành nơi Diệp Dương cùng Hàn Tinh Y sống, khi ở hiện đại đã đi qua cùng Tiểu Y, hắn nhớ được trên đỉnh núi còn một bia đá, nghe nói là từ Đường triều lưu lại...

“Cha mẹ ta an táng trên đỉnh núi Mộ Huyền.” Ánh mắt Quách Hành Chân mông lung, trong nhất thời Diệp Dương cũng không thể nhìn thấu Quách Hành Chân đang suy nghĩ điều gì, anh chỉ muốn biết được đáp án của bản thân.

“Kia... Trên mộ bia bia của lệnh tôn và lệnh đường khắc gì?...”

“Nhất sinh nhất thế nhất song nhân (Suốt đời suốt kiếp một đôi).” Quách Hành Chân khẽ cười một tiếng: “Hai người kia chỉ nghĩ đến bản thân, ngay cả đứa nhỏ cũng không quan tâm a...”

Giọng của Quách Hành Chân càng ngày càng thấp, Diệp Dương đang đắm chìm trong suy nghĩ, căn bản không thể nghe những gì Quách Hành Chân nói sau này.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân...Không sai, mộ bia trên đỉnh Mộ Huyền tuy rằng trải qua năm tháng mài mòn đã không nhìn rõ, nhưng quả quả thật là có hai chữ “Nhất”.

Núi Mộ Huyền không phải danh lam thắng cảnh gì, bản thân anh cùng Tiểu Y chỉ là muốn tìm một nơi thanh tĩnh để dạo chơi mới có thể trùng hợp đến đó. Như vậy, nếu ở đây là Đại Đường, ngàn năm sau chính là thế giới của Tiểu Y... Bản thân anh có thể cùng Tiểu Y liên hệ hay không?

Diệp Dương xuất phát đến núi Thái Sơn, nửa tháng sau, cách Mộ Huyền chỉ còn một giờ đi đường, nghĩ trước nghĩ sau vẫn nên gọi điện thoại cho Tiểu Y... Tuy rằng không ở cùng thời không, nhưng vẫn ở cùng một địa điểm, ít nhất, có thể để lại gì đó cho Tiểu Y.

29. Q.2 - Chương 16

Hàn Tinh Y vội vàng chạy tới núi Mộ Huyền, đối với giao thông hiện đại chỉ chưa tới hai giờ là đã đến chân núi. Điện thoại của Diệp Dương luôn tắt máy, tâm lý của Hàn Tinh Y càng ngày càng bất an, không rõ Diệp Dương định làm gì.

Vừa đến chân núi, rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của Diệp Dương, vài câu ngắn ngủi, bảo Tinh Y mang theo cái xẻng hay đồ dùng đào bới lên đỉnh núi, sau đó ngắt máy... Dụng cụ đào bới? Diệp Dương rốt cuộc là muốn làm gì? Hàn Tinh Y bất an kêu gào từ đáy lòng, nhưng vẫn hỏi mượn cái xẻng của một gia đình dưới chân núi.

Diệp Dương ở bên kia lấy lý do đi bái tế cha mẹ của Quách Hành Chân, cần sự yên tĩnh, nên thoát khỏi hai thị vệ, hô, quả nhiên là phái tới để giám thị anh! Xem ra lúc này lạnh ít dữ nhiều rồi a.

Dù sao trên núi Mộ Huyền cũng chỉ có một con đường, hai thị vệ ở lại chân núi để Diệp Dương leo lên trên... Đột nhiên nhớ tới đã quên nhắc nhở Tiểu Y mang theo dụng cụ để đào đất, Diệp Dương vội vàng gọi điện thoại cho Hàn Tinh Y, dặn dò chỉ được hai câu thì điện thoại lại tắt máy.

Hai giờ sau, Hàn Tinh Y rốt cuộc đi lên đỉnh núi.

Tựa vào một khối bia dưới tàn cây nghỉ ngơi. Quả nhiên là sau khi sinh xong đứa nhỏ thì lười biếng hơn, sau này nhất định phải tăng cường vận động, đi lên núi thế này sao có thể mệt như vậy.

Sau khi hồi phục trở lại, Hàn Tinh Y đứng dậy nhìn bia đá kia. Khối bia đá cổ bị thời gian tàn phá, chỉ nhìn ra được hai chữ “Nhất.” Tay Hàn Tinh Y vuốt ve bia đá, nhớ tới lần trước cùng Diệp Dương đến nơi này, khi cả hai người đang tranh luận sôi nổi thì không biết có một lão đạo sĩ ở đâu nhảy ra nói cho hai

người biết cái bia này từ Đường triều lưu lại, nhưng bởi vì bị tàn phá nghiêm trọng, hoàn toàn mất đi giá trị nghiên cứu văn vật nên vẫn ở nơi này...

Ngẫm lại đạo sĩ kia cũng rất quý dị, ngẫu nhiên xuất hiện nơi đó sau đó lại đột nhiên biến mất.

Hiện tại, Diệp Dương ở Đường triều sao lại bảo cô tới nơi này?... Đường triều... Chẳng lẽ nơi này cùng Diệp Dương có quan hệ gì? Hàn Tinh Y rùng mình một cái, không nghĩ về cái chiều hướng không nên nghĩ kia.

Đợi không bao lâu sau, Hàn Tinh Y nhận được điện thoại của Diệp Dương.

“Tiểu Y, em đến rồi sao?”

“Vâng, đến rồi.”

“Thấy cái bia kia không?”

“Vâng, thấy... Diệp Dương, bia kia... ?”

“A, Tiểu Y, em đừng nghĩ bậy, đây là bia của cha mẹ bạn anh, anh chỉ là mượn chỗ này... Ít nhất cũng để lại cho em vài thứ.”

“Vậy anh... Hiện giờ anh thế nào? Anh sao rồi? Trước đó nói linh tinh anh mất gì đó, còn tùy tiện ngắt điện thoại! Đừng ép em tức giận!” Sự bất an của Hàn Tinh Y cuối cùng không thể khống chế mà bộc phát, bắt đầu rống giận trong điện thoại.

Oanh ầm ầm! Chưa đợi Diệp Dương trả lời, chân trời đã hạ xuống một đợt sấm sét, đột nhiên mưa to nổi lên.

“Tiểu Y, ở bên anh có sấm sét a, anh nghe bên em cũng có, đúng không? Có mang ô không?”

“Không cần nói sang chuyện khác! Trả lời vấn đề của em!”

“A, không mang phải không? Như vậy rất nguy hiểm nha.”

“Cùng lắm thì bị sét đánh có thể xuyên không tìm anh!”

“Tiểu Y, đừng nói ngốc thế, nếu em đến đây thì Niệm Niệm là sao bây giờ? Kỳ thật gần đây anh vì lợi ích trước mắt, bởi vì anh phát hiện di động sắp hỏng rồi, lâu lâu sẽ đen màn hình còn tự động tắt máy nữa... Tiểu Y, vài lần trước không phải là anh muốn ngắt điện thoại đâu... Anh sợ mất đi mối liên hệ duy nhất này với em... anh... có chút sốt ruột.” Diệp Dương thở dài, biết Tiểu Y chỉ là nhất thời nói dối.

“Đồ ngốc, em đã nói, mười năm hai mươi năm, em và Niệm Niệm đều chờ anh về.”

“Không, Tiểu Y, sao anh có thể để em chờ lâu như vậy... Nếu có thể gặp được một người hữu duyên, cũng nên tìm ba ba cho Niệm Niệm đi.”

“Diệp Dương! Anh!”

“Tiểu Y, em hãy nghe anh nói, anh rất nghiêm túc.” Diệp Dương ngồi tựa lưng vào bia, tay lau nước mưa trên mặt: “Đương nhiên, em đừng có kích động, anh sẽ không lỗ măng như vậy, sau này nếu có cơ hội trở về, chỉ cần vùng trộm ở xa xa nhìn em cũng Niệm Niệm là tốt rồi.”

“Diệp Dương anh là đồ ngốc!” Hàn Tinh Y ở đầu dây bên kia đã tức nổ.

“A, nếu anh trở về phát hiện em không đủ hạnh phúc, anh sẽ không từ thủ đoạn cướp em trở về. Được rồi, đừng khóc nữa Tiểu Y, đối với thân thể không tốt đâu. Hôm nay anh gọi em đến đây là muốn thử một chút... Nơi anh đang đứng có phải là nơi em đứng ngàn năm sau hay không?”

“Dương... Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

“À, thật ra anh có chôn vài thứ, không biết em có thể đào được không, như vậy có thể xem là đồ cổ nha.”

“Diệp Dương... Anh vì chuyện này mà muốn em mang theo cái xẻng sao... anh... anh làm em sợ muốn chết...”

“Được rồi, đừng khóc, đại khoảng trước cái bia khoảng một bước, em đào xem.” Diệp Dương tựa vào bia mà ngồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời nhưng lại mông lung không thấy rõ, nước mưa chảy thẳng vào mắt, Diệp Dương không thể không cúi đầu, nước mưa theo mái tóc đã rất dài chảy xuống đất.

Kỳ thật, bản thân anh cũng từng nghĩ ra cái ý tưởng đó. Diệp Dương cười như có như không bên điện thoại, bảo Tiểu Y tự tay lấy lấy hài cốt của anh, đối với Tiểu Y mà nói thật sự rất tàn khốc... Nếu cứ chặt đứt quan hệ thế này, trong lòng Tiểu Y có thể tưởng niệm... Nhưng có lẽ tới một ngày, cô ấy có thể quên đi...

“Nha, Tiểu Y, em có biết trên tấm bia kia khắc gì hay không?”

“Sao?”

“Nhất sinh nhất thế nhất song nhân... Cả đời này của chúng ta, làm không được.” Thanh âm Diệp Dương thấp xuống, cuối cùng như là nỉ non... Có lẽ không thể sống cùng nhau, nhưng ngay cả chôn cùng huyệt cũng không được...

Bởi vì tiếng mưa rơi, Hàn Tinh Y căn bản nghe không rõ Diệp Dương nói cái gì, “Dương, anh vừa mới nói cái gì?”

“Anh nói về chuyện xưa của chủ nhân cái bia này, sống chết cùng nhau...rất cảm động.”

“Em không cảm thấy như vậy.” Hàn Tinh Y tạm dừng vài giây, quyết tâm nói: “Em cảm thấy họ rất ngu ngốc, khi này chỉ là nói dối, nếu giờ có một cơ hội đến Đại Đường, có lẽ em sẽ không đi, em không thể để Niệm Niệm một mình.”

“Anh biết.” Diệp Dương vỗ nhẹ tấm bia đá kia, trên mặt thật dịu dàng: “Em không yên tâm về Niệm Niệm, đây là trách nhiệm của em, cũng là sự kiên cường của em. Bác trai chết theo vợ có lẽ bởi vì ông ấy cảm thấy bạn hữu của anh đã có người chăm sóc, cũng có lẽ là yếu đuối, có lẽ là trốn tránh. Nhưng mà, thế giới chỉ có một người... rất cô đơn...”

Một thời gian dài im lặng, ai cũng không nói gì, Hàn Tinh Y tập trung đào đất: “Diệp Dương, em lấy được rồi, có phải là một cái hộp nhỏ hay không?”

“Đúng vậy, em thật sự lấy được sao? Mau mở ra nhìn xem!”

“Bên trong là một cái chén nhỏ... Còn có một cái trâm cài.” Bên trong cái hộp nhỏ lót tơ lụa là một cái chén giản dị cùng một cây trâm bằng ngọc trắng óng ánh. Hàn Tinh Y bỗng chốc nhìn đến ngậy người, hoa văn của cây trâm tuy đơn giản nhưng không mất đi vẻ thanh nhã, nước mưa tưới lên lộ ra màu trắng ngà, không biết có phải trải qua năm tháng hay không mà nó cũng trở nên lạnh nhạt.

“Thích không? Cái bát kia là đồ gốm xanh của đại đường, cây trâm kia... anh vừa nhìn đã thấy thật thích hợp với em, ông chủ còn buồn bực không biết một đạo sĩ lại mua cây trâm làm gì nha. Đáng tiếc... bởi vì... anh không thể mang quá nhiều đồ lên núi, nếu không anh có thể cho em nhiều hơn chút...”

“Thích... Em thật sự rất thích...” Hàn Tinh Y một tay nắm di động, một tay ôm cái hộp ở trong lòng, cứ quỳ gối trong màn mưa vậy.

“Em thích là tốt rồi...”

Sau đó hai người lại im lặng.

“Tiểu Y, anh nghĩ, anh phải đi rồi.” Diệp Dương chống vào bia đá đứng lên, vận động đôi chân tưởng như tê liệt.

“Vâng.” Hàn Tinh Y cũng buông cái hộp xuống, chống đỡ bia đá định đứng lên.

Oanh! “A!” Cảm giác bàn tay tê dại, Hàn Tinh Y theo bản năng ném di động ra, sững sờ một giây muốn cầm di động trở về thì lại phát hiện nơi đó có hai cái điện thoại.

Oanh! Hai cái di động chạm vào nhau sinh ra tiếng nổ mạnh, toát ra một luồng sáng màu đỏ.

Hàn Tinh Y kinh hồn chưa kịp ngẩng đầu đã thấy một người có mái tóc chấy đen ngã về hướng cô.

Cô đỡ được người kia, vì trọng lực cùng quán tính nên Hàn Tinh Y cũng đổ trên mặt đất, trở thành cái đệm thịt.

“Bà xã, cuối cùng anh cũng trở lại, em gầy đi nha.” Bên tai vang lên tiếng thật đáng đánh đòn của người bên kia điện thoại, Hàn Tinh Y cảm thấy nước mắt đã chảy ra.

“Đúng vậy, em gầy, anh một chút cũng không ốm, nặng chết đi, mau cút xuống.”

“Không, anh nhớ em.” Diệp Dương chôn đầu ở gáy Hàn Tinh Y, tham lam hít thở không muốn đứng dậy.

Hai người ướt đầm cứ ôm nhau trong màn mưa như vậy, lặng im bất động.

“Em cũng nhớ anh.” Sau một lúc im lặng, Hàn Tinh Y nắm tay Diệp Dương thật chặt, lại nhìn về hai cái di động cháy đen ở cách đó không xa, cười nói: “Chúng ta dường như đã quên đi động này có thể không thấm nước.”

30. Q.2 - Chương 17: Phiên Ngoại (3)

Sau khi Diệp Dương du lịch một năm ở Đại Đường, nguyện vọng lớn nhất chính là có thể là thời hiện đại cùng già đi với Hàn Tinh Y, hô, thức dậy trên cái giường của mình vẫn là thoải mái nhất.

Mục tiêu sắp tới của Diệp Dương là dạy Niệm Niệm kêu ba ba. Điều khiến Diệp Dương vui mừng chính là thằng nhóc này rất cho anh mặt mũi, tuy rằng đã sáu tháng nhưng mở miệng chỉ gọi mẹ, trước kia chưa từng gọi ba ba, ô, không có bỏ qua tiếng kêu ba ba đầu tiên của con, tâm tình Diệp Dương cực kỳ tốt.

“Con, đến, kêu ba ba..., ba... ba...” Diệp Dương không biết mệt mỏi mà nằm trên giường đùa giỡn với con.

Hàn Tinh Y đang tra tư liệu trên máy tính ở bên cạnh đột nhiên quay đầu nói: “Ông xã, anh có biết khi anh ở Đại Đường em đã tra xét rất nhiều tư liệu lịch sử về nó, cho nên cuốn tiểu thuyết tiếp theo em định chọn đề tài Đại Đường không?”

“Ừ, có biết, sao vậy?” Diệp Dương đột nhiên lại có dự cảm không tốt, anh ngẫm lại bản thân mình ở Đại Đường cũng không làm ra việc gì oanh oanh liệt liệt, chắc là không...

“Em vừa mới tra xét tư liệu, hừ hừ, anh tới đây nói với xem đây là gì?”

Hàn Tinh Y mang màn hình máy tính quay về phía Diệp Dương, Diệp Dương nhìn qua thì thấy trên màn hình có những dòng này: Võ Tắc Thiên bí sử — Quách Hành Chân cùng Diệp Dương. Sau lưng Diệp Dương toát mồ hôi lạnh, chuyện mà anh định gạt Tiểu Y đã vị vạch trần nha... Sao sự nghiệp nhiều chuyện của anh ở Đại Đường lại phát đạt như vậy... Chút chuyện ấy thôi mà có thể lưu truyền tới hiện đại...

Đợi đến khi Diệp Dương hồi phục tinh thần trở lại thì đã thấy anh chân không đứng trước cửa phòng ngủ, trên tay mang cái chăn cùng gối đầu, cửa phòng ngủ thì không lưu tình mà đóng lại trước mặt anh: “Tiểu Y! Nghe anh giải thích!” Hai tay đều ôm đồ nên Diệp Dương chỉ có thể hi vọng dùng âm thanh để ngăn cản Tiểu Y khép cửa phòng ngủ.

“Hôm nay anh ngủ phòng khách.” Tiếng khóa cửa phòng ngủ cùng với lời này truyền ra.

Ồ... Mới được ngủ giường có vài ngày, Diệp Dương vô lực ôm chăn gối đến sô pha ở phòng khách, nhưng mà sao Tiểu Y lại tra ra được những thứ kia?

Trong phòng ngủ Hàn Tinh Y nhẹ nhàng đi tới giường, trong lòng thầm nghĩ: đồ ngốc kia, là cô làm trang web lừa anh mà cũng nhìn không ra, không phát hiện địa chỉ IE chính là giả sao. Ai bảo anh trong thời gian kia khiến cô lo lắng như vậy, hiện tại đương nhiên muốn trả thù a.

Hàn Tinh Y vừa lên giường đã bị Niệm Niệm vừa “y y nha nha” vừa vươn tay đòi ôm, Hàn Tinh Y ôm lấy Niệm Niệm lắc lắc, sau đó nghe thấy Niệm Niệm nói một tiếng: “Mẹ... Mẹ... Ba ba!”

Kẻ ngốc kia vẫn không nghe được tiếng ba ba đầu tiên của Niệm Niệm, Hàn Tinh Y khẽ cười một tiếng, ngày mai vẫn không nên nói với anh chuyện Niệm Niệm đã kêu ba ba đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-khong-ky-su>